

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22288/2023
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Бекут, адвокат из ..., против туженог ДДОР „Нови Сад“ АДО Нови Сад, чији је пуномоћник Тамара Травица, адвокат из ..., и туженог „Intesa Leasing“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Александар Дојчиновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1307/23 од 18.05.2023. године, у седници одржаној дана 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1307/23 од 18.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 379/22 од 16.01.2023. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе првотужени ДДОР „Нови Сад“ АДО Нови Сад да исплати на име накнаде штете по полиси осигурања друготуженом „Intesa Leasing“ ДОО Београд износ од 5.294.208,80 динара са законском затезном каматом од 01.05.2022. године до исплате (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе друготужени да добијени износ на име накнаде штете по полиси осигурања из става првог изреке пресуде исплати тужиоцу у року од 8 дана од дана исплате умањену за а) доспеле неплаћене обавеза до датума исплате штете од стране првотуженог друготуженом и б) вредност недоспелих рата лизинг накнаде на дан исплате штете од стране првотуженог друготуженом, као и да се обавезе првотужени да надокнади тужиоцу и друготуженом трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је комбајн Class Tucano 320 Pucano 440 са житним хедером, број шасије ..., број мотора ..., дана 19.03.2022. године био осигуран од

пожарних ризика код првотуженог са сумом осигурања од 5.898.067,00 динара и релативним учешћем од 10% друготуженог у свакој појединачној штети, што су првотужени и друготужени дужни да признају и трпе, те којим је тражено да се обавезе првотужени да надокнади тужиоцу и друготуженом трошкове овог парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате) (став трећи изреке). Одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се обавезе друготужени да исплати на име уговорне штете тужиоцу износ од 5.296.208,80 динара са законском затезном каматом од 01.05.2022. године до коначне исплате, те којим је тражено да се обавезе првотужени да надокнади тужиоцу и друготуженом трошкове овог поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате (став четврти изреке). Обавезан је тужилац да надокнади трошкове парничног поступка и то сваком од тужених по 84.135,00 динара (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1307/23 од 18.05.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 379/22 од 16.01.2023. године потврђена (став први изреке). Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, које би могле представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 06.02.2018. године, између тужиоца, као примаоца лизинга и друготуженог „Intesa Leasing“ ДОО Београд, као даваоца лизинга, закључен је уговор о финансијском лизингу који је за предмет имао полован комбајн са ознакама као у првостепеној пресуди. Уговор је закључен на рок од 48 месеци, при чему је дан исплате последње рате требао да буде 07.02.2022. године. Набавна вредност комбајна утврђена је у износу од 80.000 евра, а учешће тужиоца износило је 16.000 евра. Дана 06.02.2018. године између тужиоца, као уговарача осигурања и туженог „Intesa Leasing“ ДОО Београд, као осигураника, који је уједно био и заступник у осигурању првотуженог ДДОР „Нови Сад“ АДО Нови Сад, као осигуравача, закључена је полиса осигурања. Полису је издао првотужени. У полиси је наведено да је осигурање закључено са одређеним роком трајања од 06.02.2018. године до 06.02.2022. године, а да је премија обрачуната за период од 06.02.2018. до 06.02.2019. године. Као предмет осигурања наведено је радно возило комбајн Class Тисано 140. Наведено је да се ради о каско осигурању, где су као један од основних уговорених основних каско ризика наведени и пожарни ризици и да осигурање закључено по овој полиси траје до истека уговора о лизингу.

Тужилац је првотуженом уредно плаћао премију осигурања сходно закљученом уговору односно полиси осигурања. Првотужени је сваке године испостављао тужиоцу једногодишње полисе, а последња је издата 06.02.2021. године до 02.06.2022. године. Будући да је у току 2020. године дошло до избијања пандемије уведен је привремени мораторијум на отплату дуговања по уговору о лизингу. Будући да је нове услове отплате тужилац прећутно прихватио наведено је за последицу имало да је уговор о финансијском лизингу од 06.02.2018. године закључен између тужиоца и друготуженог продужен до 06.07.2022. године, тако да више није истицао дана 06.02.2022. године како је првобитно уговорено. Дана 19.03.2022. године у пожару који је избио у хангару који се налазио на ... атару „ББ“ економија „ВВ“, поред осталог, у потпуности је изгорео и описани комбајн, који је био предмет уговора о лизингу од 06.02.2018. године. Приговором од 29.03.2022. године који је упutio друготуженом тужилац га је известио да је дана 19.03.2022. године наступила штета на предмету лизинга поводом којег са друготуженим има закључен уговор о финансијском лизингу, као и да је због примене мораторијума овде друготужени био у обавези да достави нови план отплате и додатно продужи рок трајања осигурања сходно продужењу уговора о финансијском лизингу. Тужилац се обратио првотуженом са захтевом за накнаду штете, али га је првотужени одбио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су на основу одредаба чланова 6. став 1. и 34. Закона о финансијском лизингу, члана 142, 897, 901, 905, 919, 924, 925. Закона о облигационим односима, члана 9.2, 9.3, 9.7 и 9.9 Општих услова уговора о финансијском лизингу и члана 8, 9, 12. став 1. Услова за осигурање моторних и шинских возила првотуженог ДДОР „Нови Сад“ АДО Нови Сад закључили да примарни и евентуални тужбени захтеви нису основани. Разлоге за одбијање тужбеног захтева налазе у чињеничном закључку да осигурање предмета лизинга није продужено након 06.02.2022. године

По оцени Врховног суда, ревизија није основана, а другостепеном пресудом је правилно примењено материјално право.

Правилном применом одредаба Закона о финансијском лизингу, Закона о облигационим односима, Општих услова уговора о финансијском лизингу и Услова за осигурање моторних и шинских возила, другостепени суд је закључио да нису прихватљиви аргументни тужиоца према којима је на дан настанка штетног догађаја полиса осигурања број ... и даље била на снази, јер је закључена до истека уговора о лизингу, односно аргументи према којима је закључен потпуно нов уговор о осигурању са истим правима и обавезама. Чињеница је да уговор о осигурању истекао 06.02.2022. године и да није продужен. Правилан је закључак нижестепених суда да на основу одредбе члана 34. Закона о финансијском лизингу обавеза осигурања предмета лизинга је на примаоцу лизинга, а да та обавеза произлази и из одредбе члана 9. Општих услова уговора о финансијском лизингу-корисници финансијских услуга.

Неосновани су наводи ревизије о уговорној одговорности друготуженог због пропуста да закључи уговор о осигурању, односно да сам осигура предмет лизинга. Насупрот наводима ревизије обавеза осигурања предмета лизинга је обавеза корисника лизинга и он сноси последице пропуста у осигурању предмета лизинга. Одредба члана 9.9. Општих услова уговора о финансијском лизингу – корисници финансијских услуга

не ствара обавезу, већ право даваоцу лизинга да сам осигура предмет лизинга и за ове трошкове осигурања задужи примаоца лизинга. Стога, последице пропуста да закључи уговор о осигурању предмета лизинга сноси лице на коме је била обавеза осигурања предмета лизинга, а то је корисник лизинга.

Из изложених разлога, Врховни суд је донео одлуку, као у изреци, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**